

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

10 sönd. efter tref

”Nådens gåvor”

Josua 24:16-18

1 Kor 12:4-11

Luk 9:46-48

Ps: 52, 775, 61, 17

Vem är störst? Är det en fråga som du känner igen? Är det något som du har funderat på, om du är bland de största eller inte? Men kanske just du är så ödmjuk att du aldrig skulle få för dig att göra sådana anspråk, att vara störst, bäst och vackrast. Ja, kanske det, men det betyder inte att du är utom fara. För vad är att vara störst? Det kan vara väldigt olika i olika sammanhang. I vissa sammanhang kan det vara de som har mest makt och pengar, men i andra så är det helt andra saker som gör att vi stiger i status i andras ögon.

Och inte ens lärjungarna är immuna mot den här sortens tankar. Samtliga evangelierna nämner att de gick och funderade på hur de skulle rangordnas. Hur var den inbördes hierarkin mellan de tolv? Vem var störst, nummer ett? Och i vilken ordning skulle de andra placeras in? Det som gör saken ännu mer anmärkningsvärd är att det skedde direkt efter som Jesus hade avslöjat att han skulle lida, dö och överlämnas i syndares händer. Just då, så tyckte de tydligen att det var en lämplig tidpunkt att tala om sådana saker.

Men än så länge hade de bara börjat undra, någon öppen konflikt hade ännu inte uppstått. Och Jesus som visste vad de gick och grunnade på, bestämde sig för att stämma i bäcken. Det är en påminnelse även till oss, när vi märker att en bitter tanke börjar få fäste i vårt inre. Ryck då genast ut tanken innan den bitit sig fast och börjat förgifta våra liv.

Och för att ge lärjungarna en tankeställare så tar han ett barn och ställer det bredvid sig och samlar lärjungarna i en ring runt om. Det är inte första gången som han använder barnet som förebild. I den mer kända texten om kvinnorna som kom till Jesus med sina barn för att få dem välsignade så säger han: ”Den som inte tar emot Guds rike som ett barn, kommer aldrig dit in.”

I dagens evangelium så handlar det inte om att följa barnets exempel utan barnet är själva föremålet för lärjungarnas handlande. ”Den som tar emot detta barn i mitt namn, tar emot mig”. Varje gång som vi har dop så hälsar vi vår nya kyrkomedlem välkommen med de orden.

I det här fallet så identifierar sig Jesus med barnet han nyss hämtat. Han jämför barnet med sig själv och i förlängningen med Fadern själv. Att ta emot ett barn är alltså att ta emot Guds närvaro, det finns en hemlig samhörighet med Guds rike och ett barn.

Var är det då med ett barn som gör att Jesus anser att det representerar honom bäst? Jag nämnde att Jesus, precis innan talat om att han skulle utlämnas till andra människors

godtycke, lida och dö. Kanske är det därför som Jesus känner igen sig själv i barnet, barnet som ju är totalt i händerna på sådana som har makten över dem.

Jesus kom inte för att bli tjänad utan för att själv tjäna. Han kom inte för att kämpa sig till en hög position utan för att placera sig själv bland de allra minsta. Precis som barnet han hade framför sig.

Lärjungarna gick och funderade på rangordningen, hur var hierarkin? Och nu får de svar: ”Den som är minst av er alla, han är stor”. Sådan är hierarkin i Guds rike. Hierarki betyder ju helig ordning, och det är ju inte så att det saknas i Guds rike, men den ser inte ut som vi tror.

Att ta emot ett barn, handlar också om att bejaka barnet inom sig. Jesus lyfter fram barnet för att lärjungarna skulle gå med på att de var små, deras uppgift var inte att kämpa sig till makt i den här världen. I Guds rike gäller en annan ordning, här gäller nådens ordning.

Ett barn har tillit och förtröstan. Frälsningen beror inte på oss själva, den beror enbart av nåd. Det är detta som vi kan lära oss av barnet.

Den här söndagen handlar ju om nåd, barnet som slipper prestera för att tas emot och nådens gåvor, gåvor som ges av nåd. Det gäller de gåvor som Paulus räknar upp i sitt brev till Korinth. Andens gåvor är nådegåvor, de ges alltså av nåd. De är inte något som vi kan förtjäna, ingen belöning efter lång och trogen tjänst i Guds rike. De är ingen bekräftelse på fromhet eller ett särskilt helgat liv. Det är heller inget som man kan träna upp eller utbilda sig till. Anden ger dem fritt, såsom den själv vill.

När Paulus talar om Andens gåvor så är en viktig vers: ”Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta”. De är till för tjänst i församlingen för att komma andra till glädje, de är inte meningen att de ska användas som privata tjänster för kringresande predikanter.

När man läser vad Paulus skriver till Korinth så verkar de gåvor han beskriver där så självklara. Han undervisar om Andens gåvor på ett sätt att man förstår att det måste ha varit en levande verklighet i den församling han skriver till. Och det verkar vara synnerligen frekvent också.

Och vi kan ju konstatera att det inte är riktigt samma verklighet som vi möter hos oss. Visserligen: vishet, kunskap och tro är också gåvor från Anden och som vi kanske lätt glömmer. Inte ens tro är något som jag åstadkommer själv, det är Anden som verkar den i mig. Men gåvan att bota och kraft att göra under är inte riktigt så vanliga gåvor som man kan få för sig gällde i Korinth.

Har man få erfarenheter av Andens gåvor i funktion hindrar det inte att vi längtar och söker efter dem. Att vi ber om dem. Och då ha minnet att det inte handlar om en personlig gåva, utan en gåva till församlingen även om den bärs av individer. Syftet med dem är att de ska vara till hela församlingens uppbyggelse.

Att det är av nåd innebär att vi inte kan kräva något, det är inget som vi har rätt till. Men det är också en befrielse, som barnet får vi ta emot Guds goda gåvor och Guds frälsning.

Herre, tack för din nåd. Bevara oss från viljan att vara störst och öppna oss för dina gåvor som du ger av nåd. Amen

